அனைத்துருவம் எல்லாம் அறக்கெடுத்து நின்றால்
பிணைப்பிறப் பில்லையாம் வீடு (165)

மனத்தின்கண் எழுகின்ற எல்லா உருவங்களையும் முழுதும் உதிக்காத வண்ணம் தலையின்மேல் உள்ள ஒளியைப் பற்றி நின்று, மனத்தை அடக்கி அசைவற்ற நிலையில் நின்றால், பின்னர்ப் பிறப்பில்லை. வீடு கைகூடும்.

நினைப்புமறப் பற்று நிராகரித்து நின்றால்
நினைக்கொன்றும் இல்லை பிறப்பு (166)

நினைவைத் தலையும் மறதியையும் இல்லாமல் செய்து, உருவங்களை யும் உதிக்காமல் நீக்கி, தனது ஆன்ம சொரூபத்திலேயே நின்றால் அவனுக்குப் பிறவி இல்லை.

குறித்துவரும் எல்லாம் குறைவின்றி மாற்றில்
மறித்துப் பிறப்பில்லை வீடு (167)

மனத்தில் கற்பிக்கப்பெறும் உருவங்களையெல்லாம் முழுமையாக மாற்றி, பிரணவத்தில் மனத்தைத் தோன்றும் வண்ணம் செய்து கொண்டால், மறுபிறவி இல்லை.

பிதற்றும் உணர்வை அறுத்துப்பிர பஞ்ச
விகற்பம் உணர்வதே வீடு (168)

உலகத்தின் வேறுபாடுகளைப் பேசும் அறிவை விடுத்து, அறிவோடு பிரணவத்தில் சேர்ந்து நிற்பதே முத்தியைத் தரும்.

பிறப்பறுக்க வீடாம் பேருவமை இன்றி
அறுத்துருவ மாற்றி இரு (169)

உதித்திருக்கும் அஞ்ஞான குணங்களை நாசம் செய்ய, குணங் களுக்குக் காரணமான உருவசத்தியைத் தடைசெய்து, உவமையற்ற பிரணவ வீட்டில் உன் மனத்தைச் சேர்த்து அசைவற்று இருப்பாயாக!

ஓசை உணர்வோ டுயிர்ப்பின்மை அற்றக்கால்
பேசவும் வேண்டா பிறப்பு (170)

ஒலி அறிவுடன் பிராண அபான வாயுக்களின் இயக்கத்தன்மை ஒழிந்தால் பிறப்பைப் பற்றிய பேச்சே இல்லை; இதை வென்ற வனாவாய்!

8. பிறப்பறுதல்

தன்னை அறியும் அறிவு தனைப்பெறில்
பின்னைப் பிறப்பில்லை வீடு (171)

தன்னை அறிவதற்குக் கருவியா யிருக்கின்ற அறிவாகிய ஓங்காரத்தை ஒருவன் அடைந்தால், அதன் பின்னர்ப் பிறவித் துயரம் கிடையாது.

அறம்பாவம் ஆயும் அறிவுதனைக் கண்டால்
பிறந்துழல வேண்டா பெயர்ந்து (172)

புண்ணிய பாவங்களை இன்ன தன்மையுடையன என்று ஆராய்ந்து அறியும் பிரணவத்தைப் பார்த்தால், பிறவியை எடுத்து உலகத்தில் துன்பப்பட வேண்டியதில்லை.

சிவனுருவம் தானாய்ச் செறிந்தடங்கி நிற்கில்
பவநாச மாரும் பரிந்து (173)

அகண்ட உருவினை உடைய சிவத்தோடு தன்னைச் செலுத்தி, அந்நிலையில் உறுதியாக நின்றால், பிறவியில் உழல வேண்டுவதில்லை!

உறக்கம் உணர்வோ டுயிர்ப்பின்மை யற்றால்
பிறப்பின்றி வீடாம் பரம் (174)

உடம்பின் இயல்பான தூக்கமும், உணர்ச்சிகளும், பிராணனியக்கமும் இல்லாது நீங்கினால், பிறவாமல் வாழும் பரநிலையை இவ்வுடம்பு அடையும்.

நினைப்பு மறப்பு நெடும்பசியும் அற்றால்
அனைத்துலகும் வீடாம் அது (175)

விருப்பு, வெறுப்பு, காமம் ஆகியவை ஒழிந்தால், எல்லா உலகங்களுக்கும் உறைவிடமாக உடல் பொருந்தும்.

உடம்பிரண்டும் கெட்டால் உறுபயனொன் றுண்டு
திடம்படும் ஈசன் திறம் (176)

அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், குணகஞ்சுகம், மனோமய கோசம் ஆகிய இவை தூலம், சூக்குமம் என்ற இரண்டு தேகங்கள். அவற்றின் தன்மை கெட்டால் அதனாலுண்டாகிய பயன் ஒப்பற்றதாய் உள்ளது. அதனால் இறையாற்றல் மிகும்.

தன்னை அறிந்து செறிந்தடங்கித் தானற்றால்
பின்னைப் பிறப்பில்லை வீடு (177)

உடம்பினுள் உள்ள பிரணவத்தை அறிந்து, அதுவே தான் என்னும் அறிவைத் தெரிந்துகொண்டு, தான் என்று துண்டித்து நினைக்கும் நினைவை விட்டு நின்றால், பிறகு உடம்பில் உள்ள தத்துவத் தோற்றங்கள் ஏதுமில்லை.

மருளின்றி மாசறுக்கின் மாதூ வெளியாய்
இருளின்றி நிற்கும் இடம் (178)

பரநிலையில் அச்சம் இல்லாமல் ஒடுங்கி நின்றால், இரவுபகல் அற்ற இடம் நிலைத்து விடும்.

விகாரம் கெடமாற்றி மெய்யுணர்வு கண்டால்
அகாரமாம் கண்டீர் அறிவு (179)

அகர பீஜத்தால் குறிக்கப்பெறும் சுக்கிலத்தைப் பெண் இன்பத்திலிருந்து பிரித்து, உடலுக்குள் தெளிவடைந்தால் ஓங்கார சொரூபத்தைக் கண்டவராவர்.

சிந்தையாங் காரம் செறிபுலன் அற்றக்கால்
முந்தியே யாகும் வீடு (180)

மனம் ஆணவத்தோடு பொருந்திய ஐம்புல வாதனை நீக்கினால், உடனே வீடுபேறு கிடைத்துவிடும்.

9. தூய ஒளி காண்டல்

தோன்றிய தெல்லாம் தொடக்கறுத்துத் தூய்வெளியாய்த்
தோன்றியக்கால் தூய வொளி (181)

உதித்து உருவாகி நிற்கும் தத்துவங்களையெல்லாம் துண்டித்தும் தூயவெளியாக்கினால் ஆன்ம ஒளி உண்டாகும்.

தெளிவாய தேச விளக்கொளியைக் காணில்
வெளியாய வீடதுவே யாம் (182)

உடம்பில் தெளிவு உண்டாகும்படி அகண்ட சோதியைக் கண்டால், அதுவே பேரின்ப வீடு.

அகண்டத்தில் உள்ள இவ ஒளியானது வெளிப்பட்டால் அதன் ஒளியால் உலகம் முழுவதையும் பார்க்கலாம்.

மின்போல் உறுவ விளக்கொளிபோல் மேற்காணில்
முன்போல மூலம் புகும் (183)

மின்னலைப் போலவும் விளக்கொளி போலவும் சிரசின் முன் கண்டால், தனது ஆதி நிலையான பிரணவ நடுவில் நுழைந்துவிடும்.

பளிங்கு வலம்பு ரிநிகர்த்த தாகில்
துளங்கொளி யாம்தூ நெறி (184)

தூய்மையான வழியானது படிகத்தின் நிறத்தையும், சங்கின் நிறத்தையும், பாலின் நிறத்தையும் ஒத்திருந்தால், யாவற்றையும் விளக்கிக் காட்டும் ஆன்ம ஒளியாம்.

சங்கு நிறம்போல் தவள வொளிகாணில்
அங்கையின் நெல்லியேயா கும் (185)

சங்கினது நிறத்தைப் போன்ற வெண்மையாகிய ஒளிகண்டால் அழகிய உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனியாகவே ஆகிவிடும். அதாவது பயிற்சியின் பலன் கண்கூடாம்.

தூங்கிய தூண்டா விளக்கொளி காணில்
விளங்கிய வீடாம் விரைந்து (186)

உச்சியில் அறைவோடு கூடிய தூண்டப்படாத ஒளியைக் கண்டால் விரைவில் பிரணவமாகிய உடம்பேயாகும்.

மின்மினி போன்ற விளக்காகத் தோன்றிடில்
அன்னப் பறவையே யாம் (187)

மின்மினிப் பூச்சியைப் போன்ற, தோன்றித் தோன்றி மறையும் படியான அந்த ஆன்மஒளியானது தோன்றினால், அஃது அன்னப் பறவையாகும். அன்னம் என்பது உயிர். அந்த ஒளியே உயிரின் ஒளியாம் என்பது கருத்து.

உள்ளொளி தோன்றி உணரி லருளொளி
அவ்வொளி ஆதி ஒளி (188)

உடம்பிற்குள்ளிருக்கும் ஒளியாகிய மூலாக்கினியானது வெளிப் பட்டு நிற்க, அதை உணர்வானேயாகில், அந்த ஒளியானது அருளைக் கொடுக்கும் ஒளியே ஆகும்.

பரந்த விசும்பிற் பரந்தவொளி காணில்
பரமபரமே ஆய ஒளி (189)

அகன்ற வானில் பரவிய ஒளியைப் பார்த்தால் அது பரம், அபரம் ஆகிய இரண்டினால் உண்டாகிய ஆன்ம ஒளியே ஆகும்.

ஆதி ஒளியாகி ஆள்வானும் தானாகி
ஆதி அவனுருவம் ஆம் (190)

மூலாக்கினியில் ஒளியாகவும், உயிர்களை ஆள்பவனாகவும் தானே ஆகி நின்ற சிவன், சாதகனுடைய விருப்பம்போல் நிற்பான்.

10. சதாசிவம்

பத்துத் திசையும் பரந்த கடலுலகும்
ஒத்தெங்கும் நிற்கும் சிவம் (191)

எட்டுத் திக்குகளும், அவற்றுடன் மேல் கீழ் என்றவைகளையும் சேர்த்துப் பத்துத் திக்குகளிலும், அகன்ற கடலும், கடலால் சூழப்பட்ட பூவுலகும் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் சிவமானது கலந்து நிலைத்திருக்கும்.

விண்ணிறைந்து நின்று விளங்குஞ் சுடரொளிபோல்
உண்ணிறைந்து நிற்கும் சிவம் (192)

வானத்தில் முழுமையாக நிறைந்து, நிலையாக நின்று விளக்கிக் காட்டும் சூரியனின் சுடர் ஒளியைப் போல், உடம்பின் உள்பாகத்தில் முழுமையாகச் சிவகலையானது நிலைத்து நிற்கும்.

ஆகமும் சீவனும் ஆசையும் தானாகி
ஏகமாய் நிற்கும் சிவம் (193)

உடம்பும் உயிரும், இவற்றைப் பிணைத்திருக்கும் பந்தமாகிய ஆசையும் அனுவேயாகி மேலான பரம் இருக்கும்.

வாயுவாய் மண்ணுயிராய் மற்றவற்றின் உட்பொருளாய்
ஆயுமிடம் தானே சிவம் (194)

உடலிலுள்ள பத்து வாயுக்களாயும் மனமாயும் உயிராயும், இன்னும் அவற்றினோடு கலந்திருக்கும் கலைகளாகவும் உச்சியில் சிவம் இருக்கும்.

எண்ணிறந்த யோனி பலவாய்ப் பரந்தெங்கும்
உண்ணிறைந்து நிற்கும் சிவம் (195)

சிவமானது கணக்கற்ற உயிர்ப்பிறவிகளில் பல நிலைகளில் உடம்பிற்குள் நிறைந்து இருக்கும்.

ஒன்றேதான் ஊழி முதலாகிப் பல்லுயிர்க்கும்
ஒன்றாகி நிற்கும் சிவம் (196)

சிவமானது ஒரே பொருளாகவே, வித்தாகி, பலவகைப்பட்ட உயிர்களுக்குள்ளும் பொருந்தி இருக்கும்.

மூலமொன் றாகி முடிவொன்றாய் எவ்வுயிர்க்கும்
காலமாய் நிற்கும் சிவம் (197)

சிவமானது எல்லா உயிர்களின் தோற்றத்திற்கும் மூலகாரணமான ஒளி! வீடுபேற்றைக் கொடுக்கும் பிந்துகலையாகவும், காலத்தைக் காட்டும் சூரிய சந்திரர்களாகவும் கலந்து நிற்கும்.

மண்ணில் பிறந்த உயிர்க்கெல்லாம் தானாகி
விண்ணாகமே ஆகும் சிவம் (198)

சிவமானது பூமியின்கண் பிறவியெடுத்த உயிர்களுக்கெல்லாம் தான் ஒன்றாகவே பரவி, இராப் பகலற்ற சிதாகாயமே இடமாக இருக்கும்.

தோற்றமது வீடாகித் தொல்லைமுதல் ஒன்றாகி
ஏத்தவரும் ஈசன் உளன் (199)

பழமையான ஒளியானது உடம்பில் ஒன்றாகி, உடற்கலைகளின் தோற்றமே இடமாகி, அந்த இடத்தில் இறைவன் இருக்கின்றான்.

நிற்கும் பொருளும் நடப்பனவும் தானாகி
உற்றெங்கும் நிற்கும் சிவம் (200)

சிவமானது நிற்பனவும் நடப்பனவும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் புகுந்து நிற்கிறது.

சிவத்தின் எல்லையற்றுப் புகுந்து நிற்கும் தன்மையைக் கூறி, இந்தத் 'திருவருட்பால்' என்னும் இரண்டாவது அதிகாரம் நிறைவுறுகிறது. இதைத் தொடர்ந்து வருகிறது மூன்றாவது பகுதியாகிய "தன்பால்" என்பது!

3. தன் பால்

(சிவத்தின் அருகிருத்தல் - சாமீப முத்தி)

1. குருவழி

தன்பால் அறியும் தவமுடையார் நெஞ்சகத்துள்
அன்பாய் இருக்கும் அரன் *(201)*

தன்னிடத்தில் அறிவை அறியும்படியான தவத்தைச் செய்பவர்களின் மனத்திற்குள், சிவன் அன்புபொருந்தி இருப்பான்.

சிந்தை சிவமாகக் காண்பவர் சிந்தையில்
சிந்தித் திருக்குஞ் சிவம் *(202)*

சிவ சொரூபத்தைச் சிந்தித்திருத்தலையே தொழிலாக உடையவர்களின் மனத்தின்கண், சிவமானது சிந்தனை செய்துகொண்டிருக்கும்.

குருவின் அடிபணிந்து கூடுவ தல்லார்க்(கு)
அருவமாய் நிற்கும் சிவம் *(203)*

ஞானாசிரியனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவரால் சுட்டப் பெறும் சிவத்தின் திருவடிகளை உணர்ந்து, அவற்றுடன் சேர்ந்து ஞானமார்க்கத்தை அடைவதே தக்க நெறியாகும். அவ்வாறு செய்வதல்லாத மற்றவர்க்குச் சிவமானது புலப்படாததாகவே இருக்கும்.

தலைப்பட்ட சற்குருவின் சந்நிதியில் அல்லால்
வலைப்பட்ட மானதுவே யாம் *(204)*

ஞானப் பயிற்சியின் இரகசியங்களை அறிந்த ஞானாசிரியரின் முன்னிலை இல்லாதுபோனால், வலையிலகப்பட்டுக் கொண்ட மானைப் போலத் தவிக்க வேண்டியதுதான்.

நெறிப்பட்ட சற்குரு நேர்வழி காட்டில்
பிரிவற் றிருக்கும் சிவம் *(205)*

ஞான மார்க்கத்தில் ஐயந் திரிபற்றுத் திகழும் ஞானாசிரியன் அதற்காக ஏற்பட்ட தந்திரத்தைத் தொட்டுக் காட்டினால், சிவமானது தன்னை விட்டுப் பிரியாமல் நிலைத்திருக்கும்.

நல்லன நூல்பல கற்பினும் காண்பரிதே
எல்லையில் லாத சிவம் *(206)*

நன்மையைக் கொடுக்கும் பலவகையான ஞானநூல்களைக் கற்ற போதிலும் முடிவில்லாத சிவத்தைக் காணுவது அரிதாகும். நேர்முக ஆசிரியனே தொட்டுணர்த்த வேண்டும்.

நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாதார் நெஞ்சம்
தனைப்பிரி யாது சிவம் (207)

நினைப்பதும் மறப்பதும் இல்லாமல் நிலையாக நிற்கும் மனத்தை யுடையவர்களைச் சிவம் நீங்காது.

ஒன்றிலொன்றில் லாத மனமுடை யாருடல்
என்றுமொன் றாது சிவம் (208)

ஒரு திருவடியோடு மற்றத் திருவடி கலக்கவைத்தல் இல்லாத மனத்தை உடையவரின் உடம்பில், சிவம் ஒருபோதும் பொருந்தி யிருக்காது.

நாட்டமில் லாவிடம் நாட்டம் அறிந்தபின்
மீட்டு விடாது சிவம் (209)

பார்வை செல்லாத இடத்தில் அதை எழுப்பிப் பார்வையைச் செலுத்த அறிந்தபின், சிவமானது மானவனை விட்டு நீங்காது.

பஞ்சமா சத்தம் அறுப்பவர்க் கல்லாஅல்
அஞ்சலென் னாது சிவம் (210)

ஐந்து இந்திரியங்களும் ஒன்று சேரும்போது உண்டாகிய பெருமை பொருந்திய சத்தம் கடந்து செல்லுபவர்க்கு அல்லாது, மற்றவர்களை அழைத்துச் சிவமானது அஞ்சாதே என்று சொல்லாது.

2. அங்கியிற் பஞ்சு

அங்கியில் பஞ்சுபோல் ஆகாயத் தேநினையில்
சங்கிக்க வேண்டாம் சிவம் (211)

பஞ்சானது நெருப்புடன் சேர்ந்தபோது பற்றி எரிந்து தனது உருவை இழப்பதுபோல, ஆகாயத்தினிடம் மனம் பதிவுகொண்டால் சிவத்தைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட வேண்டாம்.

மெய்ப்பா லறியாத மூடர்தம் நெஞ்சத்தின்
அப்பால தாகும் சிவம் (212)

சிவனை அறியும்படியான இடத்தை அறிந்துகொள்ளாத மூடர் களின் மனத்தில் சிவமானது விலகி இருக்கும்.

நெஞ்சத்துள் நோக்கி நினைப்பவர்க் கல்லாஅல்
அஞ்சலென் னாது சிவம் (213)

மனம் எழும்படியான இரைச்சல் சூழ உள்ள மனமண்டலத்தில் பார்த்து, சிவத்தைச் சிந்திக்கிறவர்களுக்கு அல்லாது மற்றவர்களுக்குச் சிவம் அபயம் தராது.

பற்றிலா தொன்றினைப் பற்றினால் அல்லது
கற்றதனால் என்ன பயன் (214)

உலகில் காணும் எல்லா உருவங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருந்து கொண்டு, தான் ஒன்றிலும் பற்றில்லாமல் உள்ள ஏக உருவை

அடைக்கலமாகப் பற்றிக்கொண்டாலன்றி, நூல்களை மட்டும் வாசிப்பதனால் என்ன பயன் கிட்டும்?

தம்மை அறிவாரைத் தாமறிந்து கொண்டபின்
தம்மை அறிவாரோ தான் (215)

தங்களை அறியும் சிவத்தைத் தாங்கள் அறிந்து கொண்டபின், தம்மை அறிய முயல்வரோ? ஆன்மா முயற்சியின்றியே அங்கே நிலைபேறாக விளங்கும்.

அசையறிந் துள்ளே யழலெழ நோக்கில்
இசையாது மண்ணில் பிறப்பு (216)

பேசாத மந்திரமாகிய நிலையிலே, மூலாக்கினி தேகத்தினுள்ளே சிரசைக் கடக்குமாறு பார்த்தால், பூவுலகில் பிறப்பு வந்தடையாது.

இசையாத நாட்டத் திருந்துணர் வாருக்(கு)
அசையாத வானந்த மாம் (217)

அசைவற்ற பார்வையை உபயோகித்து அறிவாகிய பிரணவத்தை அறியும் பயிற்சியாளருக்கு நிலையான, சலனமில்லாத ஆனந்தம் உண்டாகிக் கொண்டிருக்கும்.

துரியங் கடந்த சுடரொளியைக் கண்டால்
மரணம் பிறப்பில்லை வீடு (218)

துரிய நிலைக்கு அப்பால் துரியாதீத நிலையில், மூலாக்கினியின் கடரைச் செலுத்திக் கண்டால், இறப்பும் பிறப்பும் இல்லையாம்.

மதிபோல் உடம்பினை மாசற நோக்கில்
விதிபோய் அகல விடும் (219)

உடம்பை வானத்தில் எழுகின்ற சந்திரனைப் போல் தெளிவோடு பார்த்தால், மரணமானது நீங்கித் தூரம் சென்றுவிடும்.

சிவன் சிவலிங்க மாகத் தெளிந்தவர் தம்
பாவம் நசிக்கும் பரிந்து (220)

சிவனைச் சிவலிங்கமாக அறிந்து தெளிவை அடைந்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய முன்வினைகள் தாமாகவே அழிந்துபோம்.

3. மெய்யகம்

மெய்யகத்தி னுள்ளே விளங்கும் சுடர்நோக்கில்
கையகத்தின் நெல்லிக் கனி (221)

மெய்யாகிய சிவ சோதியில் உதித்துத் தோன்றும் நெருப்பின் கொழுந்து போன்ற சோதியைப் பார்க்கில், சிவம் தெளிவாகிவிடும்.

கரையற்ற செல்வத்தைக் காணுங்கா லத்தில்
உரையற் றிருப்ப(து) உணர்வு (222)

உணர்ச்சியானது எல்லையற்ற ஆன்ம சொரூபத்தைப் பார்க்கும் பக்குவ காலத்தில் பேச, நினைக்க, ஒன்றுமற்று இருக்கும்.

உண்டு பசிதீர்த்தார் போலுடம் பெல்லாம்
கண்டுகொள் காதல் மிகும் (223)

புசித்துப் பசியைத் தணித்துக் கொண்டவர்போல், உடம்பின் உள்ளும் புறமும் பேரன்பு நிறைவுபெற்று நிற்கும்; அதைப் பார்த்துக்கொள்.

உரைசெயும் ஓசை உரைசெய் பவர்க்கு
நரைதிரை இல்லை நமன் (224)

சத்தத்தின் மூலமாய் உண்டாகும் சொல்லை உள்ளொளி கேட்குமாறு செய்பவருக்கு, நரையும் முதுமையும் வராவாம்.

தோன்றாத தூயவொளி தோன்றியக் காலுன்னைத்
தோன்றாமற் காப்ப தறிவு (225)

எவருக்கும் வெளிப்பட்டு நிற்காத பரிசுத்தமான ஆன்ம ஒளியானது, வெளிப்பட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தால், தூலமான தோற்றம் அறிவில் ஒடுங்கிவிடும்.

வாக்கு மனமும் இறந்தபொருள் காணில்
ஆக்கைக் கழிவில்லை யாம் (226)

பேச்சும் மனமும் இல்லாத உட்பொருளைக் கண்டால், தூல உடலுக்கு நாசம் ஏற்படுவது இல்லை என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

கண்ணகத்தே நின்று களிதருமே காணுங்கால்
உன்னகத்தே நின்ற ஒளி (227)

உன் உடம்புக்குள்ளே நிற்கின்ற ஆன்ம ஒளியானது, அறிவாகிய பிரணவத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு உனக்குத் தோன்றுங்கால் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆநந்த மான அருளை அறிந்தபின்
தானந்தம் ஆகும் அவர்க்கு (228)

ஆனந்தமே வடிவாகி நிற்கின்ற அருள் ஒளியைப் பார்த்த பிறகு, அந்த அருள் ஒளியானது பார்த்த சாதகர்களுக்கு முடிவாகிய வீடுபேற்றை நல்கும்.

மறவாமற் காணும் வகையுணர் வாருக்(கு)
இறவா திருக்கலும் ஆம் (229)

அவ்வொளியினின்று வழுவாமல் மனத்தைச் செலுத்தி நிற்பார்க்குச் சாகாமல் இருத்தலும் கைகூடும்.

விண்ணிறைந்து நின்ற் பொருளே உடம்பதன்
உண்ணிறைந்து நின்ற ஒளி (230)

உடம்பினுடைய உள்பாகத்தில் நிறைந்து அசைவற்று நின்ற அருளொளியானது, பிதாகாயத்தின்கண் நிறைந்து நிற்கின்ற சிவமே ஆகும்.

4. கண்ணாடி

கண்ணாடி தன்னில் ஒளிபோல் உடம்பதனுள்
உண்ணாடி நின்ற ஒளி (231)

உடம்பிற்கு உள்ளிருக்கும் குண்டலிக்குள் நிற்கின்ற ஒளியானது, கண்ணாடிக்குள் ஒளிக்கிரணங்கள் தோன்றுவது போலவே ஆகும்.

அஞ்சு புலனின் வழியறிந்தால் பின்னைத்
துஞ்சுவ தில்லை உடம்பு (232)

ஐம்புலனையும் பிரணவத்தில் சேர்க்கும் வழியைத் தெரிந்து கொண்டால், பிறகு உடம்பானது இறக்காது.

நாபி யகத்தே நலனுற நோக்கிடில்
சாவதும் இல்லை உடம்பு (233)

உந்திக் கமலத்தில் மூலாக்கினியானது வெளிப்பட்டுப் பொருந்தி நிற்க, பார்வையைச் செலுத்தி அசைவற நிற்கில் உடம்பு சாகாது.

கண்டத் தளவில் கடிய ஒளி காணில்
அண்டத்தர் ஆகும் உடம்பு (234)

கண்டமாகப் பிரிந்திருக்கும் நேத்திரத்தின் பின்பக்கத்தில் ஒளியைப் பார்ப்பானேயாகில், உடம்பானது வானுலக வாசிகளது உடலைப் போல ஒளியுடலாய் ஆகிவிடும்.

சந்திர னுள்ளே தழலுற நோக்கினால்
சுந்தரம் ஆகும் உடம்பு (235)

இடகலை விளங்கும் இடப்பக்கம் கண்ணின் பொட்டில் பரவும் தன்மையை உடைய அக்கினி கலையானது பொருந்தும்படி பார்த்தால், உடம்பானது எழில் மயமாகும்.

ஆர்க்கும் தெரியா உருவந் தனைநோக்கில்
பார்க்கும் பரமாம் அவன் (236)

தன்னைத் தவிர மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத ஓங்கார சொரூப பரசிவத்தைப் பார்த்தால், அப்படிப் பார்த்தவன் பார்க்கவேண்டிய பர சொரூபத்தைப் போல் விளங்குவான்.

வண்ணமில் லாத வடிவை அறிந்தபின்
விண்ணவ ராகும் உடம்பு (237)

குணமற்ற ஓங்கார உருவத்தை அறிந்த பிறகு, உடம்பானது தேவர்களின் நிலை சேரும்.

நெற்றிக்கு நேரே நிறைந்த ஒளிகாணில்
முற்றும் அழியாது உடம்பு (238)

நெற்றிக்கு நேர் மேல் பாகத்தில், சிரசிலிருந்து பதினாறு விரற்கடையளவில் நிறைந்திருக்கின்ற ஒளியைப் பார்த்தால், தூல மாகிய இரண்டு உடம்புகளும் கேடுறாவாம்.

மாதூ வெளியின் மனமொன்ற வைத்தபின்
போதகம் ஆகும் உடம்பு (239)

பெருமை பொருந்திய பரிசுத்தமான சிதாகாய வெளியில் மனத்தை அசைவற்று நிறுத்தினால் உடம்பு இளமையாகும்.

சுத்தமோ டொன்றி மனமும் இறந்தக்கால்
முற்றும் அழியாது உடம்பு (240)

சந்திர கலையால் உணர்த்தப்பெறும் பதினாறு கலைகளும் முழுமையாய், பரிசுத்தமான பிரணவப் பொருளுடன் பொருந்தி, மனமும் நாசமானால் உடம்பானது நாசமாகாது.

5. சூனிய காலம் அறிதல்

நிரவி அழலுருவாய் நீண்ட வெளிகாணில்
அரவணையான் ஆகும் உடம்பு (241)

'சிதாகாசம்' என்னும் சிற்றம்பலத்தில் நெருப்பு வடிவாய் நிற்கும் சிவத்தைத் துய்த்தால், 'அரவணை' என்னும் குண்டலினி ஆற்றலாகிய பாம்பின் மீது தூங்காமல் தூங்குகிற பேரின்ப மயமாகிவிடும் இந்த உடம்பு!

உருவம் தழலாக உள்ளத்தே சென்று
புருவத் திடைஇருந்து பார் (242)

மேலே சொன்ன குறளின் குறிப்புப்படி நெருப்பு வடிவைத் துய்க்கும்போது, பார்வையின் குறிக்கோள் புருவநடுவாக இருக்க வேண்டும்.

புருவத் திடைஇருந்து புண்ணியனைக் காணில்
உருவற்று நிற்கும் உடம்பு (243)

அவ்வாறு பார்த்தால் இந்த உடம்பு தனது தனித்தன்மையை இழந்து சிவப் பேரின்பத்தில் ஒன்றிவிடும்.

அகம்புறம் பேராப் பொருளை அறியில்
யுகம்பல காட்டும் உடம்பு (244)

இவ்வாறு அகத்தும் புறத்தும் பெயராத மெய்ப்பொருளைத் துய்த்தால், உடம்பானது பல யுகங்கள் தாண்டுகிற 'மரணமிலாப் பெருவாழ்வு' எய்தும்!

ஆவிபாழ் போகாது அடக்கி இருந்தபின்
ஓவியம் ஆகும் உடம்பு (245)

உயிரின் கலைகள் வீணாகாமல் இவ்வாறு ஒடுங்கி நின்றால், உடம்பானது சித்திரம் போன்று அசைவற்றிருக்கும்.

'ஓவியமான உணர்வு' என்று திருமூலர் பாடுவது இந்நிலையினையே!

அஞ்சும் அடக்கி அறிவோடு இருந்தபின்
துஞ்சுவ தில்லை உடம்பு (246)

ஐம்புல ஆற்றல்களை ஒங்காரத்தில் ஒடுக்கி நின்றால், உயிர் நீங்காது.

தீயாக உள்ளே தெளிவுற நோக்கினால்
மாயாது பின்னை உடம்பு (247)

மூலக்கனலை எழுப்பி, அகப்பார்வையைச் செலுத்தி நின்றால், உடம்பு மாய்வதில்லை.

தானந்தம் இன்றித் தழல்உற நோக்கிடில்
ஆனந்தம் ஆகும் உடம்பு (248)

இடையீடு இல்லாமல் இவ்வாறு பயின்றால் உடம்பானது பேரின்ப மயமாகிவிடும்.

ஒழிவின்றி நின்ற பொருளை உணரில்
அழிவின்றி நிற்கும் உடம்பு (249)

அங்கிங்கு என்னாதபடி எங்குமாய் நிற்கும் பரம்பொருளை இவ்வாறு துய்த்தால், உடம்பு அழிவில்லாமல் நிற்கும்.

பற்(று)அற்று நின்ற பழம்பொருளைச் சிந்திக்கில்
முற்றும் அழியாது உடம்பு (250)

'பற்றற்றான் தாளினைப் பற்றுக' என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிற அந்தப் பற்றற்ற பரம்பொருளை இவ்வாறு யோகப் பயிற்சியினால் பற்றி ஒன்றினால், பருஉடல் நுண்ணுடல் ஆகிய இரண்டுமே, அழிவதில்லை.

6. சிவயோக நிலை

அடிமிசை வாயு அடுத்தடுத்து ஏகி
முடிமிசை ஓடி முயல் (251)

ஆதி உணர்வு அபான வாயுவை அடிக்கடி செலுத்திச் சிரசின்மேல் உள்ள பிரணவத்தில் செல்லும்படி முயற்சி செய்.

உண்ணாடி வாயு வதனை உடனிரப்பி
விண்ணோடு மெள்ள விடு (252)

சந்திர சம்பந்தமாகக் கீழ் முகங்கொண்டு செல்லும் அபான வாயுவை, உள்ளே நன்றாகப் பார்த்து, சிரசில் உள்ள பிரணவத்தில் கலக்க வைத்து, சிரசுக்கு மேலே உள்ள பாதத்தில் தோற்றும் சிதாகாயத்தோடு மெதுவாக மேல்நோக்கும்படி செய்துவிடு.

மெள்ள விரேசித்து மெய்விம்மிப் பூரித்துக்
கொள்ளுமின் கும்பங் குறித்து (253)

மெதுவாக அபானனைப் பிராணனோடு கலக்கவைத்து, பூரகம் செய்து, கும்பக நிலையை அடையும்படியான சமயத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

இரேசகம் முப்பத் திரண்டது மாத்திரை
பூரகம்பத் தாறு புகும் (254)

அபானனைப் பிராணனோடு கலப்பித்து நிற்கும் காலமானது, அதற்குச் செலவாக வேண்டியது, முப்பத்திரண்டு மாத்திரை அளவினதாகும். பிராணாபானன் மேற்பாகத்தில் சென்று பிரணவ திசையில் நுழையும் காலம் பதினாறு மாத்திரையாகும்.

கும்பக நாலோ டறுபது மாத்திரை
தம்பித் திடுவது தான் (255)

பிராணாபானன்கள் கலந்து சிரசில் நிற்கும்படி சாதகன் அசைவற்று நிலைத்துவிடும்படி செய்வதற்கு, அறுபத்து நான்கு மாத்திரை அளவுள்ள காலமாகும்.

முன்னம் இரேசி முயலுபின் பூரகம்
பின்னது கும்பம் பிடி (256)

முதலில் இரேசகத்தைச் செய்து, பிறகு பூரகத்துக்கு முயற்சி செய்; கடைசியில் செய்ய வேண்டியது கும்பகமாகும். அதைச் செய்.

ஈரைந் தெழுபத் தீராயிரம் நாடியும்
சேருமின் வாயுச் செயல் (257)

இரண்டு பிராணாபான வாயுக்களின் செயலினால் செய்யும் சாதனை கொண்டு, பஞ்சேந்திரிய சக்திகளையும், எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளின் சத்திகளையும் ஒன்றாய்ச் சேருங்கள்.

வாசலீ ரைந்து மயங்கிய வாயுவை
ஈசன்றன் வாசலில் ஏற்று (258)

ஏழு வாசல்களில் உள் நுழையாது திகைத்துக்கொண்டிருக்கும் பிராணாபான வாயுக்களைச் சிவன் வெளிப்படும் வாசலாகிய பிரணவ உச்சியில் உள்ள துவாரத்தில் நுழைத்துவிடு.

தயாவி னில்வா யுவலத் தியங்கில்
தியான சமாதிகள் செய் (259)

அருளினால் பிராண அபான வாயுக்களானவை பிங்கலையில் இயங்கியிருந்தால், தாரணை, தியானம், சமாதிகளைச் செய்வாயாக.

ஆதியாம் மூலம் அறிந்தஞ் செழுத்தினைப்
பேதியா தோது பிணை (260)

யோக சாதனைக்கு முதன்மையாயிருக்கும் பிரணவம் விளங்கும் இடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, பஞ்சாக்கரத்தை மாற்றமில்லாமல் ஓதுவாயாக; பிரணவத்தில் பஞ்சாக்கரத்தைச் சேர்ப்பாயாக.

7. ஞான நிலை

தற்புருட மாமுகம் தன்னில் தனியிருந்
துற்பன மஞ்சை யுரை (261)

தற்புருட முகமாகிய பெருமை பொருந்திய முகத்தில், பார்வை மாத்திரம் உபயோகித்து நிறுத்தித் தோன்றுகின்ற பஞ்சேந்திரிய சத்திகளை அம்முகத்தில் தோய்க்கவும்.

தற்புருட மாமுகமேல் தார்கை தன்மேலே
நிற்பது ஒளியின் நிலை (262)

முகத்திற்கு முன் காணும் ஒளி, பெருமை பொருந்திய அதன் உச்சியின் மீதுள்ள ஆன்ம ஒளி; அந்த ஆன்ம ஒளிக்குமேல் பிரகாசத் தோடு இருப்பது பெரிய ஒளியாகும்.

ஓதிய தற்புரு டத்தடி யொவ்வவே
பேதியா தோது பிணை (263)

மேற்குறளில் சொல்லிய முகத்தின்முன் தோன்றும் ஒளியில் திருவடிகளான பார்வையை ஒன்றோடொன்று பொருந்தும்படி செய்து, வித்தியாசமில்லாமல் பொருத்தமாக, பிரணவத்தில் பொருந்துமாறு கலந்துவிடு.

கொழுந்து வன்னி கொழுவுற வொவ்வில்
எழுந்தா ரகையாம் இது (264)

சுழுமுனை நாடியின் விளக்கத்தால் சிரசில் விளையும் சோதி, கவாலையுடன் விளங்கி அ, உ, ம வாகிய மூன்று நாடிகளும் ஒன்றாகப் பிணரும்படி செய்தால், உடம்பில் உள்ள சோதியானது நன்கு வெளிப் பட்டு ஒளிரும். உடம்பில் மறைந்து கிடந்த சிவன் சிரசின்மேல் ஆன்ம ஒளியாக எழுந்துவிடும்.

மறித்துக் கொளுவிடு வன்னி நடுவே
குறித்துக் கொளுஞ்சியைக் கூட்டு (265)

சூரிய சந்திரக் கலைகளைத் தடுத்து ஒன்றோடொன்று சேர்த்து விடுவதால் ஏற்படும் மூலாக்கினியின் நடுவிலே, குறிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற அறிவாகிய நெருப்பை அதனுடன் சேர்த்துவிடு. "ஞ"யை என்றது பிந்துகலையை.

காலும் தலையும் அறிந்து கலந்திடில்
சாலவும் நல்லது தான் (266)

இடநாடி, பிங்கலநாடி இரண்டையும் பிரணவ உச்சியுடன் கலந்து, அக்கினியுடன் சேர்த்துவிட்டால் மிகவும் நன்மையைக் கொடுக்கும்.

பொன்னொடு வெள்ளி இரண்டும் பொருந்திடில்
அன்னவன் தாளதுவே ஆம் (267)

பிங்கலன் என்ற பெயரையுடைய சூரியனும், வெண்மதியும் ஆகிய இரண்டு நாடிகளும், ஒன்றாகச் சேர்வதில் உண்டாகும் அக்கினி கலையில் வெளிப்படுபவனின் திருவடிகள் அவ்விதமான நாதபிந்துக் களேயாம்.

நின்ற வெழுத்துடன் நில்லா எழுத்தினை
ஒன்றுவிக்கில் ஒன்றே உள (268)

நிறைவு குறைவில்லாமல் சதா பன்னிரண்டு கலையோடு கூடிய சூரியனுடன் தேயவும் வளரவுமாய் நின்ற சந்திர கலையை,

ஒன்றோடொன்று பொருந்தும்படி செய்தால், ஒன்றாவதில் ஏகனாக விளங்கும் பரமசிவ ரூபமே ஏற்படும்.

பேசா வெழுத்துடன் பேசும் எழுத்துறில்
ஆசான் பரநந்தி யாம் (269)

பிரணவத்தின் மகரத் தொனியில் அ, உ, ஆகியவை பொருத்தி விட்டால், பரசிவமே குருவாக நின்று வழியை விளக்கிக் காட்டுபவனாகும்.

அழியா வுயிரை அவனுடன் வைக்கில்
பழியான தொன்றில்லை பார் (270)

பிராணனுக்கு மூல வித்தாகிய ஒளியைச் சிவன் வெளிப்படும் சுழுமுனைத் துவாரத்தில் போய்ச் சேர்த்தால் கேடே ஏற்படாது. அதை அறிந்துகொள்வாயாக.

8. ஞானம் பிரியாமை

பிறந்திட மாலிடம் போ தருப்பின்
இறந்திடம் வன்னி இடம் (271)

மனிதன் பிறவிக்கு வருவதற்கும் பிறவியை விட்டு அகல்வதற்கும் உள்ள தத்துவங்கள் வெளிப்படுவது, திருமாலின் ஆதிக்கமுள்ள மணிபூரகமாகிய உந்திக்கமலமே. அந்த இடத்தைத் திறந்து, அந்த ஆற்றலை மேனோக்கும்படி செய்யாதிருப்பின் இறந்தவர் செல்லுமிடமாகிய சுடுகாடுதான்.

சாகா திருந்த தலமே மவுனமது
ஏகாந்த மாக இரு (272)

உருவம் கடந்த சிரசில் உள்ள ஒளிமண்டலமே, எல்லாத் தத்துவங்களையும் வெளிப்படுத்துவதும் அடக்குவதும் ஆகும். தத்துவங்களை விட்டு, சிவமும் தானும் ஒன்றாக, அந்த நிலையில் இரு.

வெளியில் விளைந்த விளைவின் கனிதான்
ஒளியில் ஒளியாய் உறும் (273)

ஆகாசத்தில் உற்பத்தியான பார்வையால் உண்டாகிய முதிர்ந்த ஒளியானது பரவெளியில் உள்ள ஒளியில் சிவ கலை வடிவைப் பெற்றுப் பொருந்தி நிற்கும்.

மறவா தினையா மவுனத் திருக்கில்
பிறவார் இறவார் பினை (274)

மற்றியற்றும், மனமற்றும், சிரசின்மேல் உள்ள பிரணவத்தில் அறிவைப் பொருத்தி, பார்வையும் அங்கு நிலைபெறில் பிறகு பிறக்க மாட்டார்கள்; சாகமாட்டார்கள்.

குருவாம் பரநந்தி கூடல் குறித்தாங்கு
இருபோதும் நீங்கா திரு (275)